

KOVÁCS TÁDÉ

ISTENEMBEN ÖRÜLNI AKAROK ÉS ÖRÖMÖT AKAROK OKOZNI, – MERT SZERETEK.

Eleget birizgáltam a lelketeket, egyetek és pihenjete meg egy kicsit. Imádkozom: Eleget sírtunk a sírókkal, Uram! Keseregtem az önvizsgálati kérdéseimre adott pozitív válaszok ritkaságán. Most örülni akarok, és örömmel is örömet okozni testvéreimnek. Ezért itt el se ismétlem a szeretet-definíciót, hadd örüljenek, hogy egyszer megússzák! Örülök Szofóniás prófétával, aki a néptelen, elárvult fővárosban miután kihirdette az ítéletet, az első olvasmány himnikus jövendölését zengte el arról, hogy népének fővárosa hogyan ujjonghat, mivel majd újra közötté él az Úr, és örül neki. Köszönöm Uram, hogy van vigasz! Fel lehet lélegezni. Nincs több kérdés. Örülsz nekünk. Te! Minekünk! Örülsz, mert vagyunk, s annak, hogy ilyenek vagyunk! Komolyan készek vagyunk megtenni egymásért és másokért minden lehetőt, minden valóban szükségeset, mindent, amire jogos igény merül fel. S fél szemmel arra nézünk folyton: vajon kinek gázolunk a szabadságába, kinek beszélünk lyukat a hasába, kinek tiporjuk meg jogos igényeit! Csak jogosakra ügyelhetünk, mert jogtalanokra nem lehetünk tekintettel! Különben leállna az élet, ha volna vétőjog. Örülsz nekünk, mert tettetés nélkül szerettünk. Néha őszintébben is a szokottnál, de akkor elnézést kértünk. Gyöngédek voltunk egymáshoz, lankadatlanul fecsegtünk, ettünk, ittunk, ünnepeltünk, ping-pongoztunk, sírtunk és nevtünk, aludtunk és virrasztottunk. Tüzesedett a szövegeken és imákon begorombulásukra és lekerekítésekre a lelkünk. A kompletóriumot és az esti összefoglalást fél 11-kor sem hagytuk el. Volt, aki a szélvédőket mosta le titokban, vagy a szentáldozásról mondott le, hogy meleg szendvicsünk legyen, volt, aki mosogatást ajánlott fel. Volt, aki figyelmeztetett a szilenciumra, és volt, aki ezért nem sértődött meg. Van, akinek vendégszeretetét, pálinkáját, borát és történeteit élveztük, s üldözőinket se mindegyikünk átkozta el. Nagyokat vitatkoztunk és jó egyetértésben éltünk. A fennhéjázást alig-alig gyakoroltuk, gyakran alkalmazkodtunk az elkésőkhöz. - Örülünk Neked, Urunk és Nevelőapád anyósának, Szent Annának, aki megszülte Édesanyádat, Szűz Máriát. Örülünk az elmúlt négy napnak, ennek a gyönyörű vasárnapnak, a napsugárnak és a gesztenyefáknak, a málnának és a liliomnak. Örülünk ennek a falunak, amelybe eljöttünk, mint Édesanyád Ain-Karimba, ha nem is azért, hogy itt segítsünk, de azért, hogy elvonulásunk tölteteivel mindenütt segítsünk, amikor hazatérünk. Boldognak érzem Uram, testvéreimet, mert elhitték, amit mondtál nekik a

csöndben, a lelkiismeretükben, az imáikban, az olvasmányokban, s az egyéb nem kevés, és nem kevésbé hiteles szóban. Szívem ujjong az örömtől! Magasztallak, Uram! Jó volt itt lenni, és látni, hallgatni egymást, egymásban Téged. Hálás vagyok, hogy tekintetre méltattak meghívásukkal. Nagyot műveltél velem megint, amikor utolsó percre mindig készen lettem az elmélkedéssel. S nem kellett magnóra mondanom semmit, hogy a KA-nak meglegyen; s egyéb ágak, nemzedékek is örülhessenek neki, ha tudnak, vagy rámpirítsanak miatta, s kijavítsanak, mert az is öröm. Már most is másképp néz ki a szöveg, mint ahogy elhangzott, mert az imák közben átírtam, feljavítottam utólag. Ezért is hála Neked a többiekért. - Köszönöm az Elpidia bázisközösség bátor tagjait. Köszönöm, hogy kibírnak minket, és kibírjuk őket. A kevélykedőket már rég szétszórtad volna. Ha hatalmaskodnánk egymáson, már rég kiüztük volna egymást a világból. Látjuk a hatalmasok székeinek mai ingását. Hála azért, hogy néhány éhező felé lehetünk a kezed és a szíved, s luxusaktualitásokra nem sok forintunkat látják a gazdagok. Örülök, hogy a forintok folyásával gyarapszanak népedben az értelmes és Neked tetsző gondolatok. Édesanyád országában dajkálnak már, s valószínűleg is egy-két említésre és irgalmadhoz méltó ötletet, ha változó és rohanó világunkban nem is számíthatnak örök távlatra. Köszönöm, hogy Édesanyád nem négy napot töltött rokonánál, Erzsébetnél, hanem hét-nyolcszor négyet is, de azután ő is visszatért házába, ahogy ma mi is visszatérünk otthonunkba. Mert, ha készületlenségemben néha fárasztó volt is e négy nap, azért gyönyörű volt. De pont elég volt. A záróimák, a szentmise és az ebéd szépen koronázza Táborhegyi élményemet. Újra láttam tündökölni arcodat az igében és a testvéreim arcán, szavában, mozdulataiban, a süteményes tálat hozó kisfiú mosolyában, a tizenheten nevedben asztalhoz telepedők közösségében. Jó volt látni, de nem építhetünk sátrat ide az ebédlőbe. Fel kell-göngyölnünk hálósájkainkat, pokrócainkat, és haza kell mennünk! Gazdagabban és emlékezve. Kissé késleltetve élményeink elfecseresését, hogy mire megfogalmazódnak, már ne az itteni emlék legyen a foglalatuk, ne a *gyógyulni akarok, gyógyítani akarok*, ne a *veretes hitű leszek, ökumenikus leszek*, ne az *örökké fejlődni akarok*, még ma *újja születni akarok*, pillanatra sem akarva felejteni az evangélium közepét, miközben mindabba bele akarok folyni személyesen, vagy barátaim révén, amiben az evangéliummal nem ellenkező jó dolgok terén erőfeszítéseket tesznek az emberért, ne az elvonulás és magambavetés, rangsorolás és esélyegyenlőség-adás, minőség- és mennyiség produkálás, a győzni akarok, győzni akarom programja, az elköteleződés és tisztulás, felelősségvállalás és alárendelődés, hatékonyság és tapintat örvendő és örvendeztetés skatulyáiba tördelődjenek, hanem újjászületett életünk, feltámadt

szereketünk, simogató, vagy prófétai hangunk, az éppen szükséges, éppen jogos igényeket tekintetbe vevő személyes készségünk tetteibe és tőrésibe szerveződjenek. Úgy legyen! Ámen.

1988.

TURIÁK ILDIKÓ

AZ ÉHEZŐKNEK ENNI ADTATOK.

A Biblia a nyomort az egész emberi történelmet végig kísérő legnagyobb kihívásként állítja elénk. Megmérettetésünk alapja, hogy mihez kezdünk ezzel a kihívással. Isten az elesettek oldalán áll, velük azonosul, az ő nézőpontjukból lát minket. Ebből a nézőpontból pedig csupán kétféle magatartás fedezhető fel. Az egyik a szükség enyhítésére törekszik, a másik fenntartja vagy növeli a szükségét. Magatartásuk következtében az előbbiek Isten időfeletti országának örökösei, az utóbbiak az örök tűz várományosai. Gondolkodjunk bárhogyan is az Isten létezéséről, ítéletről, az élet halál utáni folytatásáról és a Bibliáról, nem tagadhatjuk, hogy a nyomor mind a mai napig a legnagyobb és egyre növekvő kihívás az emberiség számára. Visszaszorítására alkalmas választ találni egyre inkább a szó legteljesebb értelmében létkérdés. A földi élet, az emberiség életben maradásának és önmagunk biológiai élete megtartásának a kérdése. Úgy osztálybéli család a párizsi elővárosokban százszorosát keresi meg annak, amennyi jövedelem egy délkeletázsiai falusi háztartásnak jut. A Fülöp-szigeteken egy parasztnak két évig kell dolgoznia, hogy elérje egy New York-i ügyvéd egy órai keresetét. Az Egyesült Államok gyorsbűféiben és szupermarketjeiben évente 40 milliárd dollárt költenek Colára, majdnem kétszeresét Banglades bruttó nemzeti termékének. A század végére a világ lakossága 6 milliárd fő lesz, ebből 5 fog szegény országokban élni. Míg a gazdag nemzetek, tehát a Föld lakosságának 15 %-a a világ jövedelmének 80 %-át ellenőrzi, addig az emberiség 54 %-a az alacsony jövedelmű országokban él. Mintegy 3 milliárdnyi embertömeg a teljes jövedelem 5,4 %-ával rendelkezik csupán. Mérhetetlenül igazságtalan világrend ez! Néhány ország tékozolja el a föld minden emberét megillető erőforrásokat. Mivel pedig ezek az erőforrások végesek, azért ahhoz, hogy egyesek pazarlása lehetséges legyen, szükség van a nagy többség nyomorára. Sokaknak továbbra is kevesebbet kell fogyasztaniok, hogy néhányan többet fogyaszthassanak. A nyomorra, éhezésre, sőt mind nagyobb tömegekben egyenesen éhhalálra kárhoztatottak vágya nem csupán az életben maradás, a jóllakás, a már emberhez méltó, de még szerény élet. Az elérendő minta az irigyelt Északtól kölcsönzött. Ha

pedig Dél hatalmas embertömege Észak mindezidáig büntetlen mohóságával vetné rá magát a világ javaira, a gazdagok túlfogyasztásától már amúgy is súlyosan megrendült ökológiai egyensúly végleg felborulna. Észak azonban akkor sem kívánna osztozni, ha Dél kevesebbel is beérné. Ezt a szakadék szélén mozgó kényes egyensúlyt kívánja fenntartani az igazságtalanság örökössé tételével. Azt akarja elérni, hogy változatlan maradjon a status quo, mindenki maradjon ott — szó szerint és átvitt értelemben —, ahol van. Ezért tehát egyre több fegyvert állít elő, s mivel a szegénységet nem képes legyőzni, megpróbálja a szegényeket legyőzni.

Elképesztően esztelen ez a rendszer! A tények feltárását, látását nem belátás, irányváltoztatás követi, hanem azok elfedése. A fogyasztói modell tarthatatlanságát eufémizmussal „fenntartható fejlődésnek” keresztelve próbálja elleplezni. Pedig a megkezdett úton fenntartható fejlődés nincs. Ami van, az nem tartható fenn és nem fejlődés. Pusztaság terjeszkedés legfeljebb.

Ebben a rendszerben a negatív visszacsatolás egyetlen eszköze a katasztrófa. Odáig minden lépést elkerülhetetlennek, minden áldozatot kívánatosnak állít. Értelmesnek tűnő érvek, okosan hangzó viták, előrelátónak vélt tervezés nyomán mondunk le sorra a földi élet sokféleségéről, természetes életfeltételeinek épségéről, az egyén felelősségéről, a kölcsönös részvétel és együttérzés jogáról, a megelégedés szabadságáról, a szeretetről. Nyitott szemmel és mégis vakon tartunk a szakadék felé. Lehet, hogy a jövő a hátunk mögött keresendő? A felfedezés, hogy az út, amelyre ráléptünk, nem vezet sehová vagy legfeljebb a katasztrófába, tovább gondolkodásra kell, hogy késztesse. A kihívásra nem felelet, a nyomor visszaszorítását nem oldja meg, ha csupán azt tudjuk, hogy merre nincs tovább. A zsákutcából visszatolatva járható útra kell lelni. A kihívás nagysága azt parancsolja, hogy ne csupán egyéni életstratégiát dolgozzunk ki, ne csupán az alamizsnálkodás eszközeivel enyhítsük a fennálló állapotokat, hanem emberiségméréteken is követhető, más modellt keressünk. Olyat, amelyre ráépítheti ki-ki az életét. Hol van ez a modell? Akit nem kábított el a fogyasztói élet csillogó, de mind kevesebbek számára elérhető és számukra sem sokáig őrizhető kínálata, most tétován néz körül. Előre nézve nem lát vadonatúj, még soha nem hallott eszméket. Hátra tekintve minden eszme megbukottnak tetszik, hiszen ezért lépett túl rajtuk a történelem. És mégis hasznosnak bizonyulhat a múlt szemétkosarában keresgélés. Kezünkbe akadhat az, amin még csak az imént léptünk túl. A kérdés csak az, hogy ez a lépés nem visszalépés volt-e. Nem lehetsé-